

καὶ μ' ἄφισε στὸ σαλόνι. Κοντὰ στὸ παράθυρο κάθολταν ἡ Φρόσω· μ' ἐχαίρετῆσε δειλὰ-δειλὰ μ' ἓνα κούνημα τοῦ χαριτωμένου κεφαλιοῦ της καὶ χαμήλωσε πάλι γρήγορα τὰ μάτια. Ἔτσι ψηλὴ, λιγάκι χλωμὴ καὶ τόσο φρόνιμη—ἔρραβε μὲ γληγοράδα, — θὰ τὴν ἔπερνε κανεὶς — τόσον ἐφαινόταν ἀθῶα — μὲ ἄγγελον ἀρετῆς καὶ πρότυπον καλῆς οἰκοκυρᾶς.

Δὲν εἶχα βέβαια καμμιάν ἀμφιβολία πῶς αὐτὴ ἦταν, ποῦ εἶδα στ' ἀμάξι· μὲ μπροστὰ σὲ τέτοια ντροπαλότητα καὶ φρονιμάδα, ἐδίστασα ἀληθινὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Ἐπειτα θαρροῦσα ἀδύνατον τὰ μακρὰ ἐκεῖνα χέρια, μὲ τὴν μαρμαρένιαν ἀσπράδα ν' ἀνατρίχιασαν ἀπὸ πύρινα σοιξίματα καὶ ἄνομα φιλιά, ν' ἀτίμασαν τὰ σχεδὸν παρθενικὰ ἐκεῖνα χεῖλη!

Στὲς σκέψεις αὐτὲς ἀνάμεσα, μ' ἐφώναξεν ὁ φίλος μου ἀπ' τὸ διπλανὸ τὸ δωμάτιο. Ἐπῆγα καὶ τὸν ἀντάμωσα.

Ἐτρεξε πάνω μου ὀλόχαρος.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ του τὸ χέρι κρατοῦσε καὶ μὲ τὸ δεξιὸ μοῦ-δειχνε θριαμβευτικὰ τὴ φτέρνα ἐνὸς σκαρπινιοῦ, ὅπου μιὰ τρίχα ἦταν κολλημένη μὲ μιὰν ὄσ τε α ν ἄσπρη, ἀνάγγιχτην!

Νικημένος ἐχαμήλωσα τὸ κεφάλι. Καὶ μολονότι μὲ εἶχε πρὸ ὀλίγου πολὺ ἐρεθίσει, τὸν λυπήθηκα τὸν κακομοῖρη καὶ δὲν ἐθεώρησα καλὸν νὰ τὸν πικράνω, λέγοντας, ὅτι ἡ τρίχα, ἡ κολλημένη στὴ φτέρνα τοῦ σκαρπινιοῦ μὲ τὴν ἀνάγγιχτην ὄσ τε α ν, ἦταν μιὰ μ ε γ ἄ λ η τ ρ ῖ χ α ξ α ν θ ῆ!

(Μίμησις)

Ἐν Κύπρῳ, 1899.

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

Ὁ ἀφηρημένος

Εἶνε κανεὶς ἀφηρημένος ἢ διότι σκέπτεται πολὺ ἢ διότι δὲν σκέπτεται διόλου. Ἄρα μόνον οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ οἱ βλάκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ᾔνε ἀφηρημένοι.